

Transmudances

Transchanges

Pepa Úbeda va nèixer a Carcaixent (La Ribera Alta), però es sent profundament vinculada a la ciutat de Barcelona, on va transcórrer la seua infantesa, que recorda feliç. Posteriorment, ha viscut en diverses comarques del País Valencià i actualment resideix a la ciutat de València. Ha estudiat Filosofia i Lletres i fa classes de Valencià en un Institut de Secundària. En aquest moments es troba a punt d'acabar els seus estudis en la Facultat de Belles Arts de València.

Encara que tardanament, ha començat nous camins en l'àmbit poètic (ha estat guanyadora del Premi César Simón de poesia en valencià) i plàstic (fonamentalment en el camp de la il·lustració, encara que també treballa en els camps de l'aquarel·la i del gravat). Ha realitzat dues exposicions dins d'aquestes dues modalitats artístiques. A més a més, ha col·laborat en el llibre de Cristina Escrivà, *La Paz es nuestra. Treinta mujeres de un infinito*, amb 29 il·lustraciones. Però, no només podem percebre la seva obra en aquest treball, sinó que també el trobem en diverses publicacions poètiques d'entitats privades i universitàries com és el cas de la revista *Caràcters* de la Universitat de València a juny de 2006. Pepa Úbeda és també autora del logotipus de les 30 Jornades Feministes del País Valencià. Pel que fa a la seva producció actual, hem de dir que acaba de finalitzar el seu segon poemari i està a punt d'eixir un altre llibre de Cristina Escrivà sobre els Instituts Obrers de la República que durà imatges de l'autora.

En línies generals, la seva obra es caracteritza per la fusió poètica de la llibertat i el comprimís a través de la imatge plàstica.

Pel que fa al sentit *Transmudances*, sèrie que il·lustra el present monogràfic dedicat a *Identidades de género y cambio social. Propuestas alternativas en torno a los modelos de feminidad y masculinidad*, l'autora ens oferix les següents reflexions íntimes al voltant de la seva creació:

Com a artista, sempre m'he sentit atreta i, fins i tot enderiada, per la imatge de l'arbre. És cos, força, energia, manifestació de l'ésser humà... i tantes altres coses. Per a mi simbolitza la natura vinculada a la persona, a la meua persona. En alguns dels meus versos assumeix la personalitat de l'arbre, la seua natura-

lesa (Potser siga ja tan sols un tronc que apilona versos...) i és per això que dibuixe i dibuixe, pinte i pinte arbres, branques, fulles...

Quant a la lluna, per a mi simbolitza la dona, la naturalesa femenina, llargament menyspreada i substituïda pel sol. La lluna i els seus tretze mesos, número predilecte per a mi. La lluna i la seua atmosfera de nocturnitat i ombres. Símbol de saviesa, de viatge iniciàtic, de coneixement o il·luminació a través de la fosca. De transmudança o metamorfosi (quatre fases lunars). De navegació celest entre les estrelles. També apareix sovint en els meus poemes (Les dents rastregen la fam entre aiguades de lluna o Sobre el ritme compassat dels malucs lliurarà la lluna una òrbita de llum), gairebé més que l'arbre...

Quants més símbols tan bells podríem trobar en el nostre món?

Il·lustracions

*Pepa Úbeda Iranzo*¹

1 Artista valenciana.